

ŞİMDİ EVDE OLSAN NE YAPARDIN?

İlknur KURUHALİL

Eve dön,

şarkıya dön, kalbine dön!

Proje hazırlığı tamam. Gün gün planlar, ayarlamalar, koşturmacalar. Sercan, ta karşıdan geliyor her gün kulüp odasına. Nur Pelin, Pelin. Durmadan heyecanlanıyoruz, daha iyisi için toplanıyoruz. Derken sabah bir telefon, okuluna gideceğimiz S. Hoca arıyor. "Hocam " diyor "size çok mahcubum." Telaşa kapılıyoruz elbet. Ayarladığımız teleskobun boynu bükülüyor. Proje iptal. Sevgili Corona ! Alacağın olmasın!

İnsanların o gündelik işleri arasına sıkıştırdıklarını teker teker çıkarıp, çıkınlayıp evlerine götürmelerini seyrediyorum. Keşke evlerine döndüklerinde açılan bohçayı da görebilsem. Mümkün değil. Hesabım şaşıyor. Pek de iyi değildir zaten. Kaçınıcı eve dönüş yolculuğum? Yok o değil. Bu sefer ne biriktirdim? Hepsinde aynı his. Ayaklarım üşüyor. Bunları niye anlatıyorum? Belki de ihtiyacımız var eve dönmeye de ondan. O gittikçe biz olmaktan çıkan ruhumuz, aynılaştıklarımız ve yaptıklarımız biricik evimize mi dönmeli?

Bilmiyorum. Ama her yatılı okuyan çocuğun hayatında Cuma günleri başkadır biliyorum. Bu nerden çıktı? Muhammed'in fotoğrafına rastlıyorum da ordan. Bi gocuk, valiz. Her bakışında hafta sonunu iple çekmiş, her gün ankesörlü başında ağlamış, tören sonrası babasını bekleyen çocuklar sıralanıyor gözümün önüne. Kimi biliyor hemen gelir babası, kimi akşama anca geleceğini bilse de hazır elinde çantası. Kimi de işte böyle hep uzaktan izleyecek. Sesi en güzel olan sarışın oğlanın babası okulun yanındaki tomrukta çalışıyor. Ne eğlenceli adam diyorum. Her Cuma akşamı okula kartal arabasıyla müzikli bir giriş yapıyor. Oğlunun gözleri kan çanağı cam kenarında ağlamaktan. O soğukta terlikle peşinden adaletsizlikleri sürüklüyor. Boş versene! Adam öyle seviyor ki çocuklarını.

R1: Muhammed şimdi tıp fakültesinde okuyor.

Cuma günleri buruk geçtiğinden geride kalanlar hemen sokuluyor yatakhane koridorlarına. “İlknur abla” diyorlar” seninle kalabilir miyiz?” Bilmiyorlar ki ben hepsinden daha çok korkuyorum. Karanlıktan, yalnızlıktan değil. Güçlü duramamaktan.

R2: Köyümüzde güneş batarken. Nisan ayı ama karlar tam erimemiş. YİBO'dayken akşamları güneş ormanların ve tepelerin ardından kıvıllıklar içinde batardı. Ne kadar güzel batarsa batsın gün cumartesi ise en mahzun gününüz olur çıkar, “köyümüzde olsaydık şimdi” duygusu hepimizi sarar...

Nurcan'la Cumartesi günlerimiz çamaşır, banyo günü. Önce kardeşlerimizi yıkıyoruz. Sonra çamaşırları. Banyo hamam olduğu için kurnaya doldurup ayaklarımızla tepeliyoruz. Kışın ellerimizin baş parmakları çitilemekten çatlıyor. Herkes oyun oynuyor dışarda. Olsun. Kirli anılar olmasın da yakalarımızda. Akşama sıcak su kalmıyor. Yemekhaneden küçükler için kovalarca kaynar su taşıyoruz. Su savaşılarımızı duymamazlıktan geliyor belletmen. Kimi zaman gülüyor, hayaller kuruyoruz. Durup durup diyorum “Nurcan ilerde sana lokanta açacağım”.

Gece yemekhaneye inip gizlice ekmek üstü tuz, kırmızıbiber. Üstüne bir avuç su. Özlem'e gülmekten kendimi alamıyorum. O hep çok acıkıyor.

Yarın akşama bir film doldurtursa nöbetçi hoca ilçedeki CD'ciden, Serkan abiye diyoruz bize mısır patlatır mısın? Oğlunu geç görme pahasına da olsa patlatıyor. Hele lojmandan poğaç, börek de geldiyse değmeyin keyfimize. Film başlıyor. Biz tahta sıranın üstünde uyumadan filmin sonunu getirenlerdeniz. Nurcan'ın kardeşi Sevim ise hemen uyuyanlardan. O akşamların tadından olsa gerek hiç sevmiyorum tek başıma film izlemeyi.

Hele Mehmet hocanın koğuşta top oynarken bizi yakalayışını, İlkyar'ın yapbozlarını ezbere bozup yapmamızı, okulun arkasından kocakarı leblebisi toplayışımızı, Aykut hocanın sabah sayımında beni erkek sanışını unutamıyorum.

O hafta sonlarında unutamadığım bir şey daha var. Başımız yastıkta birbirimize sorduğumuz “Şimdi evde olsan ne yapardın?” sorusu.

R3: Eski köye yeni adetler gelince “Daday gibi bir yerde hele bu köyde yasemin yetişir mi?”, “bana da şunun tohumundan verir misin?”, “şöyle çelikleme yapsak, benim bahçede de boy atar mı?” soruları eksik olmuyor. Şimdi yaseminin tomurcuklarının patlamasını bekliyoruz. Aslında evde yapacak iş hiç eksik olur mu?

Evdeyim. Geçen seneyi saymazsak, ilk defa okul zamanı, özlemini çektiğimiz evde. Sevim'in her gece ballandıra ballandıra anlatıp canımızı çektiirdiği, sayıkladığı yağlı çörekler, sermeler önümde işte. Gizlice köyden getirip hep yakalandığımız. Ya da ayacık başçık uyuduğumuz yataklar da serili. Annem, dizi de burada.

Ne eksik? Kim bilir? Ya da eve sağlamca döndük mü? Sahi evde miyiz şimdi biz? Öyle ya, Allahtan “ben bilmiyorum.”

İlknur Kuruhalil
Boğaziçi Üniversitesi Türk Dili Edebiyatı
Daday F. Ecevit YİBO

